

Forhold og det netop paa Grund af Kreditens Udvikling. Forholdet er nu blevet det, at ikke blot de Rige og Velstaaende ere i Stand til at blive Eiendomsbesiddere, men ogsaa den mindre Velstaaende er bleven i Stand dertil, idet han kan hjælpe sig ved Laan. Det er ikke, som Mange sige, uheldigt, det har ogsaa sin gode Side, thi der ved er den mindre Velstaaende — han skal naturligvis have Tid at raade over — den mindre Kapitalist, bleven i Stand til at indtage en Stilling i Samsundet, som maa anses for at være af stor Betydning; thi han er nødt til at arbejde paa en ganske anderledes intensiv Maade for at tilfredsstille de Fordringer, der stilles til ham, end i gamle Dage, da en Mand kunde sidde stille og sove og lade det Hele passe sig selv. Denne Forandring har ubetinget sine gode Sider, men selvfølgelig ogsaa sine Vanskeligheder, og det har vist sig under en Krise som denne, at den har medført overordentlig store Vanskeligheder. Det, vi nu skulde naae ved en Lov om Auktioner, er, at søge at forbedre Forholdene saaledes — jeg tror, det er Hovedsiemedet — at der kan naaes den høist mulige Kjøbesum for Eiendomme. Det er til Fordel selvfølgelig for Skyldneren, men ogsaa til Fordel for Panthavere, og for andre Kreditorer kan det være til Fordel, forsaavidt Eiendommen ikke er pantfæt saa høit, at der ikke kan blive Noget tilovers for Andet. Men ved Siden deraf er der naturligvis ogsaa det Siemed, at de, der have Penge til Gode i Landeieendomme, skulde kunne komme til deres Ret uden altfor store Vanskeligheder og uden at der hængaar altfor lang Tid. Det kan ogsaa nok naas, og jeg tror, at dette Forslag i den Retning er ganske overordentlig heldigt og kan tilfredsstille ethvert billigt Krav. Naar vi nu altsaa komme til at undersøge, hvad der naaes ved dette Forslag, er det allerede saa mange Gange sagt, at der naaes først og fremmest, at vi undgaa Stridigheder, at hver Parts Interesse bliver behørig varetaget. Ganske vist, Stridigheder foresfalder der vel ikke ved alle Auktioner, det er endogsaa — maa jeg sige — undtagelsesvis, at de foresfalde, thi ser man efter f. Ex. et Sted, som de Fleste her vel ikke undersøge, nemlig i de trykte Domsamlinger, da tror jeg, at det vil vise sig, at der omtrent kun foresfalder een Dom om Mæret, vedkommende den Sort Stridigheder; men de staa dog bagved som en truende Sky, og det er heldigt at udrydde de Vanskeligheder, der ere til Stede. Hvorledes vil Forholdet nu blive, naar den nye Lov træder i Kraft? Det vil blive det, at medens vi nu have det saaledes, at Rekvirenten, den,

der forlanger sine Penge, virker alene for sig selv, saa skulde efter Lovforslaget alle de, der have Interesse i Tingene som Panthavere, Udlægshavere eller som Servitutberettigede, træde sammen til et Konfortium, og de skulde alle være med til Affattelsen af Auktionskonditionerne. Jeg vil nævne et Exempel. I en Eiendom staa 100,000 Kr. paa første Prioritet og paa anden Prioritet 10,000 Kr. Naar anden Prioritetshaver ikke har faaet Rente og vil gjøre Eksektion i Gaarden og sælge den, er det efter det nuværende Forhold saaledes, at han alene skriver Auktionskonditionerne, at han alene ubhøder Gaarden til Auktion; og den Sikkerhed, der fordrer, er $\frac{1}{3}$ af 10,000 Kr. Det er ikke saa overmaade svært for Mange at kjøbe en saadan Gaard, fordi de Fordringer ere jo ikke saa overdrevent store; men efter denne Lov her er det en ligefrem Følge, at alle Kreditorerne danne et Konfortium, og nu skal der ikke stilles Sikkerhed for $\frac{1}{3}$ af 10,000 Kr., men for $\frac{1}{3}$ af 110,000 Kr. Ganske vist, det kan læmpes ved Forhandlinger; men disse Forhandlinger ere forbundne med ikke saa Vanskeligheder, fordi de eventuelle Kjøbere ville altid have lidt svært ved at løbe rundt til de forskellige Kreditorer og faae dem til at samtykke i at fratagde Sikkerheden o.s.v. Jeg frygter meget for, at det vistnok, naar det ikke læmpes, hvad jeg tror, at det meget let kan, uden at vi komme til at gjøre Indgreb i den Ordning, som iøvrigt er fortrinlig tænkt og gennemført her, vil lede til overmaade daarlige Vilkaar for Udsalget af Auktioner sammenlignet med den nuværende Tilstand. Med Hensyn til Sikkerheden har jeg altsaa nogen Engstelse, men de Betæneligheder, jeg har, ere ikke uovervindelige.

Nu komme vi til Rekvirenten, som han kaldes, ham, som har Ret til at forlange Eiendommen stillet til Auktion. For Tiden er det saaledes, at naar han ikke dækkes ved det Bud, der sker, saa passerer der ingen Ting. Naar f. Ex. en Mand, som har 100,000 Kr. til Gode, ikke dækkes, fordi der kun bydes 99,000 eller 100,000 Kr., saa sker der ingen Ting, og saa maa han selv betale Omkostningerne ved Auktionen. Det er, tror jeg, ogsaa nok Meningene ved dette Lovforslag. Det er maasse muligt, at jeg i den korte Tid, der har været til min Disposition, ikke har faaet læst Lovforslaget saa nøiagtigt igjennem, som jeg burde, men det er rimeligvis saa, at naar Rekvirenten ikke bliver dækket for sin Fordring, falder Auktionen bort. Selvfølgelig vil jeg ikke sige noget saa Urigtigt, som srag kunde blive imødegaaet af den høitberedte Justitsminister, som det, at selv om der er Panthavere, der have foresaldne